

оттамъ съ него заедно бѣше дошелъ въ Стара-Загора, дѣто си продаваше нѣколко години наредъ фесовѣтъ за Власкова и негова смѣтка. Той бѣше единъ живъ, трудолюбивъ, веселъ, пьргавъ и привлекателенъ момакъ, щото когато идешъ при него за нѣщо, колкото и да знаешъ, можешъ ся врѣди отъ него да говоришь и приказвашъ освѣнь ако допустне самъ да ислуша приятеля или другаря си. Имаше бой срѣдновисокъ, лице длъгнесто валчесто и червендалестъ, очи живи и съ черни вѣжди, коса черна, възраст — 25 — 26 годишна, мустаки черни, въ срѣдата по къси, а къмъ края по дълги и спустнати на долу. Винаги бѣше горѣщъ и все дишаше отмищение противъ Турцитѣ, него да намѣришь въ игра на скачанье, та той да остане доленъ или надскоченъ, то бѣше за него срамъ и унижение, щото всѣкога се трудеше да задмине приятелитѣ и другаритѣ си, а при туй и голѣмъ убѣждавателъ на всячко. Той бѣше членъ отъ тайний комитетъ и касиеръ, дѣто прѣбираше паритѣ за купование на потрѣбнитѣ вѣщи по въстанието въ Стара-Загора; но прѣзъ лѣтото на 1874 год., когато отиваше на Ескиджумайския панаиръ прѣзъ мѣсець Май, тамъ въ Сливненската околия на едно мѣсто имъ се напада кervаня отъ Турскитѣ бекчи (падаре) дѣто се захвановатъ всякитѣ кervанджи съ тѣхъ за отбрана; та Дончо Димитровъ да не остане пакъ и тугъ по доленъ оттѣхъ, сполучва да бие одного оттѣхъ съ пушката си, която счунилъ изъ ржцѣтъ си по гърба му, тѣй щото, въ слѣдствие на тая случайна борба и биение, Турчинътъ умира слѣдъ като лѣжалъ нѣколко дена, а Донча запрѣха въ Сливненската тъмница. Той съ помощта на приятелитѣ си, които имаше въ Сливенъ и Стара-Загора, сполучи да му се събере и испрати парична полощъ, за да си глѣда давянта, който слѣдъ 10—12 мѣсеченъ затворъ. можа и сполучи да се избави отъ него и да се завърне пакъ въ Стара-Загора, та да си глѣда пакъ фестчиликъ съ голѣмо прѣдпазване, за да се неподозрѣ въ нѣщо отъ Турското правителство и Турцитѣ отъ града за комита. По въстанието което стана въ Стара-Загора прѣзъ 1875 год., той прѣзъ